

Za Mihaelu Berak

Foto: privatna arhiva

Mihaela Berak 18.11.2002. – 20.9.2023.

Uspomena na Mihaelu nastala je temeljem razgovora s njezinim bližnjima i njezina mama je odobrila objavljivanje. Dani razgovora o Mihaeli ne bi bili dovoljni da netko tko je nije poznao, kao što ja nisam, uhvati djelić onog što je bila. Ovo je samo pokušaj.

Mihaela nije stigla imati planove za svoj 21. rođendan. A voljela je planirati, kao i postavljati si ciljeve. Bilo veće, kao kada je sredinom Prirodoslovne gimnazije odlučila da će upisati Socijalni rad na Pravnom fakultetu u Osijeku jer je htjela biti socijalna radnica i raditi s djecom. Nije bila u zabludi, znala je koliko je to zahtjevan i podcijenjen posao, ali baš to je htjela. Ili manje, kao da si kupi na vrijeme kartu za koncert Matije Cveka. Mada, nije to baš tako malo. Cvek joj je bio najdraži pjevač, njegove „Ptice“ je mogla beskonačno slušati.

Bilo joj je važno da je vrijeme u njezinim rukama i da ne besposličari: ujutro na bicikl pa fakultet, posao, možda šetnja Rexyja, teretana, nekada prijatelji. I na kraju dana kući roditeljima. I bilo joj je važno da ne bude sama, to nije voljela.

Ali do rođendana je bilo još dva mjeseca, dovoljno vremena da smisli što će.

Ako bi pao na radni dan, vjerojatno bi s prijateljicom otišla tek na hot dog na INA-inu benzinsku stanicu i poslije u Mc na sladoled. To im je bio ritual nakon posla. Mihaela je redovito radila preko studentskog ugovora: Zara, Spar, Triumph, Plodine, DM, gdje god bi bilo posla. Nije joj bilo nužno, ali joj nije bilo ni teško i nije htjela roditelje opterećivati svojim troškovima.

No 2023. godine 18. studenoga pada u subotu, najbolji dan za rođendan. Možda bi s prijateljima mogla u Jankovac na Papuku. Nikada nije bila, a namjeravala je, priroda je čarobna tamo. A mogla bi prijatelje povesti na vikendicu u Tenju, gdje joj roditelji imaju voćnjak u kojem je još kao djevojčica pomagala tati brati šljive, a onda ih i prodavala na štandu kod Kauflanda u Osijeku. Na ranču, kako su u obitelji zvali to imanje, bi se sigurno raspjevali u nekom trenutku. Ako ne bi nitko, Mihaela bi pavela. Voljela je pjevati mada joj sluh nije bio

najsajjniji, a i glas joj je bio malo visok, ali nije je to sprječavalo, pa ni da u Novom Sadu prije pola godine zastane na trgu kraj uličnog svirača i glasno otpjeva cijeli „Ringišpil“ Đorđa Balaševića.

Mihaeli je bilo jasno ono za što drugima treba da dvaput napune njezine godine: prihvaćala je i sebe i druge i bila iskrena i prema sebi i prema drugima. Nije bila ustrašena ni pred sobom ni pred svijetom. I bila je zadovoljna. Imala je i razloga: taman je upisivala treću godinu fakulteta, živjela je u rodnom gradu koji je voljela i iz kojeg se nije namjeravala micati, imala je puno prijatelja, s roditeljima i starijom sestrom se oduvijek lijepo slagala.

Ako bi za rođendan ostala u Osijeku, vjerojatno bi ručala s obitelji, kao i obično subotom. Navečer bi možda otišla s prijateljima na večeru, voljela je dobar roštilj, pa poslije u neki klub, kao za prošli rođendan. Nije išla često u klubove, više je bila za kino i koncerte, ali voljela je plesati. Znala je zaplesati i čekajući zeleno na semaforu s Taylor Swift, Justinom Biberom, Designericom ili Dinom Merlinom u ušima.

Rodendan je u subotu pa bi stigla i prošetati s Rexyjem, hrvatskim ovčarom kojeg je obožavala ili provozati bajk uz Dravu. Još nije vozila auto, tome se veselila. Nedavno je upisala vozački i položila propise.

Vjerojatno ne bi imala velike planove za rođendan jer nije bilo vrijeme za trošenje. Koštao ju je vozački, a i štedjela je za New York za Novu godinu s prijateljima. Njezino prvo veliko putovanje. Prvi put preko oceana. Zbog toga je cijelo ljeto radila i nije išla na more.

Možda bi kupila sebi nešto skromno. Ako bi našla nešto na tratinčice, njezino omiljeno cvijeće. Imala je ukosnice na tratinčice, narukvice na tratinčice, majicu na tratinčice, a onda je prije dvije godine i tetovirala tratinčicu na lijevoj podlaktici. Možda još jedan privjesak za Pandora narukvicu. A možda bi kupila neku zbirku poezije. Na početku srednje

škole je i ona pisala pjesme. Voljela je Nerudu, njegovih *Sto soneta o ljubavi* joj stoje pored kreveta, a posljednja knjiga koju je posudila u gradskoj knjižnici je Petrarčin *Kanconijer*. Čitala je ljubavnu poeziju iz 14. stoljeća, a u kinu gledala horore.

I ako ne bude imala neki poseban plan za rođendan, znala je da će to biti dobar dan. Rijetki su dani bili loši za Mihaelu. Nije imala ni vremena ni narav za loše. Na njezinom licu s kojeg je nedavno skliznulo djetinjstvo, osmijeh je bio veći od nje same.

I znala je da bi joj rođendan, ako ne bi došla kasno kući, završio kao što su joj često završavali dani – s mamom i tatom na kauču. S mamicom i tajom, kako ih je zvala. Oni bi je češkali po leđima, što je voljela jednako s dvadeset godina kao i s deset, i slušali kako je njihovoj Mihi prošao 21. rođendan.

Pročitajte i ostale tekstove temata:

- **Što ostaje poslije femicida?**
- **Ministar Božinović i osječka policija štite sebe, a žrtva femicida im je samo broj**
- **Dunja Bonacci Skenderović: Mediji se tek površno bave problematikom femicida**

Tekst je nastao uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

femicid

hrvatska

